U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Jitky Zavřelové a Milana Podhrázkého v právní věci žalobkyň: **a) O. S., b) nezletilá M. S.**, obě zastoupeny Mgr. Bc. Ivou Jónovou, advokátkou se sídlem Bozděchova 97/2, Ústí nad Labem, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2019, čj. OAM-1022/ZA-ZA11-K02-2018, o kasační stížnosti žalobkyň a) a b) proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 8. 2020, čj. 54 Az 3/2019 - 59,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žalobkyně **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

IV. Ustanovené zástupkyni žalobkyň Mgr. Bc. Ivě Jónové, advokátce, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **13 455,20 Kč**, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně (dále „stěžovatelky“) podaly 2. 12. 2018 žádost o udělení mezinárodní ochrany.

[2] V řízení o mezinárodní ochraně stěžovatelka a) uvedla, že před odjezdem z Ukrajiny pobývala do roku 2017 v Luhansku a poté v Charkově a Černigovu. V Charkově, kde žijí její rodiče, pracovala jako pomocná síla v supermarketu. Její dceru nechtěli zapsat do školy, protože mluvila rusky, ale po stížnosti na ministerstvo školství ji zapsali. Jako členka rusky hovořící menšiny se stěžovatelka a) potýkala s agresivními slovními projevy ze strany ukrajinských obyvatel, ale tento problém neřešila. Její dcera se setkávala s ústrky ve škole, což stěžovatelka a) neúspěšně řešila s ředitelem školy a dále již ne. V Černigovu byla z etnických důvodů neoprávněně vystěhována z pronajatého bytu a na doporučení policie se 5. 11. 2018 v této věci obrátila na prokuraturu. Konkrétní příčinou jejího odchodu z Ukrajiny byl výslech na oddělení Služby bezpečnosti Ukrajiny (dále jen „SBU“) téhož dne, během něhož byla obviněna ze separatismu, protože na straně separatistů bojoval její první bývalý manžel. Bylo jí řečeno, ať přemýšlí o spolupráci s SBU, jinak by mohla být zbavena rodičovských práv ke své dceři. Výslech probíhal asi den. Až do následujícího rána byla zavřena v místnosti bez oken. Ohledně výslechu se na nikoho neobrátila, neboť na SBU nemá smysl si stěžovat. V případě návratu

na Ukrajinu se obává, že ji bude SBU znovu vyslýchat a nutit ke spolupráci a že bude v případě odmítnutí uvězněna a bude jí odebrána dcera. Také se obává násilí ze strany svého prvního bývalého manžela, s nímž se v roce 2006 z důvodu domácího násilí rozvedla.

[3] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím rozhodl o žádosti tak, že stěžovatelkám mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, neudělil.

[4] Proti tomuto rozhodnutí podaly stěžovatelky žalobu, kterou Krajský soud v Ústí nad Labem shora uvedeným rozsudkem zamítl. K námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného krajský soud uvedl, že se žalovaný dostatečně zabýval zranitelností stěžovatelky b), věrohodností stěžovatelky a), jakož i možností využití prostředků vnitrostátní ochrany. Své závěry dostatečně odůvodnil. Pokud jde o námitku týkající se zranitelnosti stěžovatelky b), význam institutu zranitelné osoby spočívá zejména v procesní rovině a neznamená zvýhodnění ve smyslu většího nároku na udělení mezinárodní ochrany. Postupem žalovaného nedošlo k újmě na právech stěžovatelek jako zranitelných osob ani k nedostatečnému zohlednění zásady nejlepšího zájmu dítěte. Znaky pronásledování podle § 12 písm. b) zákona o azylu nejsou naplněny. Ústrky, kterým čelily stěžovatelky ze strany ukrajinského obyvatelstva ani tvrzené ojedinělé zadržení stěžovatelky a) na SBU totiž nedosahují takové intenzity, aby mohly představovat azylově relevantní důvod pronásledování. Stěžovatelka a) nebyla obviněna z žádné trestné činnosti. Netvrdila, že se příslušníci SBU zajímali o její politickou činnost či názory (politicky aktivní nebyla). Vůči postupu SBU se nijak neohradila. Nic nesvědčí o tom, že by se v případě stěžovatelek jednalo o výjimečnou situaci, v níž by bylo možné pochybovat o možnosti vnitřního přesídlení v rámci Ukrajiny. Co se týče naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany, stěžovatelkám nehrozí při návratu na Ukrajinu hrozba vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Hrozba násilí ze strany prvního bývalého manžela stěžovatelky a) není reálná a hrozbu vážné újmy nelze dovodit ani ze slovních výpadů ukrajinského obyvatelstva, ani z ojedinělého incidentu na SBU. Námitky, podle nichž žalovaný posuzoval otázku přesídlení na základě nedostatečných a účelových informací, nejsou důvodné. Žalovaný dostál požadavkům kladeným na zprávy o zemi původu z hlediska jejich relevance a mnohosti (vycházel ze čtyř zpráv o zemi původu, z nichž dvě vyhotovilo Ministerstvo zahraničních věcí a dvě žalovaný). Pokud jde o hodnocení možnosti stěžovatelky a) vyhledat pomoc u ukrajinských orgánů, bylo odůvodnění rozhodnutí žalovaného dostatečné, neboť stěžovatelka a) netvrdila, že nějaké vnitrostátní prostředky ochrany využila nebo se o to pokusila. Nedůvodná je i námitka směřující vůči závěru žalovaného, podle něhož stěžovatelky podaly žádost o mezinárodní ochranu s cílem legalizovat svůj pobyt na území ČR a žádost podaly opožděně. Žalovaný pouze pojal podezření o účelově tvrzených problémech stěžovatelky a) ve snaze zajistit si pro sebe a svou dceru další pobyt v ČR, ale toto nebylo vlastním důvodem pro neudělení mezinárodní ochrany. Úvaha o opožděnosti podání žádosti byla pouze podpůrným argumentem.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného a replik stěžovatelek

[5] Proti rozsudku krajského soudu podaly stěžovatelky kasační stížnost.

[6] Kasační stížnost je podle nich přijatelná ve smyslu § 104a s. ř. s., neboť může mít dopad i v jiných obdobných případech týkajících se ukrajinských státních příslušníků

v podobném postavení, jako mají stěžovatelky. Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které jsou judikaturou krajských soudů a Nejvyššího správního soudu řešeny rozdílně. Krajský soud se dopustil pochybení, která měla zásadní dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelek. Nezohlednil aktuální judikaturu a rozhodl v rozporu s právními předpisy, neboť v řízení nebyl dostatečně vzat v potaz skutkový stav a nebyla dostatečně zhodnocena možnost udělení mezinárodní ochrany podle § 12 a § 14a zákona o azylu. Pokud by se soud vyvaroval pochybení při výkladu hmotného a procesního práva, bylo by jeho rozhodnutí odlišné.

[7] Stěžovatelky namítají, že se o vnitřní přesídlení již neúspěšně pokusily (čelily ústrkům od ukrajinských obyvatel a od SBU). Krajský soud tuto otázku posoudil v rozporu s judikaturou a právními předpisy o bezpečných zemích původu a nevzal v potaz závěry rozsudku NSS z 16. 10. 2020, čj. 5 Azs 73/2019 - 61, č. 4121/2021 Sb. NSS. Skutkový stav prezentovaný žalovaným nemá oporu ve správním spisu. Možnost vnitřního přesídlení není z důvodu existence bariér fakticky možná. Žalovaný i krajský soud při posouzení možnosti vnitřního přesídlení vycházely pouze z materiálů Ministerstva zahraničních věcí a žalovaného, což není přiměřené a dostatečné. V otázce dostupnosti vnitřní ochrany krajský soud nezohlednil rozsudek NSS z 24. 1. 2008, čj. 4 Azs 99/2007 - 93, č. 1551/2008 Sb. NSS, a citovaný rozsudek čj. 5 Azs 73/2019 - 61. Žalovaný ani krajský soud v rozporu s rozsudkem NSS z 30. 9. 2008, čj. 5 Azs 66/2008 - 70, č. 1749/2009 Sb. NSS, nezkoumaly, zda stěžovatelky měly fakticky přístup k vnitrostátní ochraně. Soud nevzal v potaz judikaturu, podle níž na žadateli o mezinárodní ochranu nemusí být vždy vyžadováno, aby předtím využil prostředky vnitrostátní ochrany. Skutečnost, že se stěžovatelka a) nedomáhala ochrany před jednáním SBU, není sama o sobě relevantním kritériem pro posouzení možnosti udělit mezinárodní ochranu.

[8] Krajský soud porušil práva stěžovatelek rovněž tím, že nevyvodil důsledky z jejich postavení jako zranitelných osob také v rovině hmotného práva.

[9] Věrohodnost stěžovatelky a) nemůže snižovat to, že nedokázala objasnit zájem SBU o její osobu a popsat obsah podepsaných dokumentů a předmět spolupráce s SBU, ani to, že vycestovala bez jakýchkoli obtíží. Dané dokumenty totiž podepsala pod psychickým nátlakem a v rozrušení, takže si nepamatuje jejich obsah, a jinak vypovídá konzistentně. Bezproblémovost vycestování není sama o sobě relevantní pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu.

[10] Pokud jde o možné pronásledování a nebezpečí vážné újmy v zemi původu, pohrůžka odebrání dítěte ukrajinskými orgány představuje pro obě stěžovatelky vážnou újmu. Příslušnost stěžovatelek k ruské etnické skupině z Luhansku a skutečnost, že bývalý manžel stěžovatelky a) bojoval na straně separatistů, postačuje k tomu, aby měly odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. Rozhodnutí žalovaného staví pouze na domněnce o objektivní neodůvodněnosti obav stěžovatelek, nikoli na relevantních důkazech. Po návratu na Ukrajinu by jistě byla stěžovatelka a) opětovně diskriminována a pronásledována. SBU by ji opětovně nutila ke spolupráci a ukrajinské orgány by jí odebrali dceru.

[11] Co se týče opožděného podání žádosti o mezinárodní ochranu a argumentace žalovaného naznačující účelovost podání žádosti s cílem legalizovat pobyt v ČR,

podle ustálené judikatury platí, že motiv podání žádosti není rozhodný a čas podání žádosti by neměl být žadateli sám o sobě kladen k tíži.

[12] Žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout pro nedůvodnost, případně odmítnout pro nepřijatelnost. S odkazem na své rozhodnutí a na rozsudek krajského soudu uvedl, že údajný výslech stěžovatelky a) na SBU ani negativní chování ukrajinských obyvatel nelze podřadit pod azylově relevantní skutečnosti. Je absurdní se domnívat, že by SBU měla zájem o osobu stěžovatelky a) jenom proto, že byla před více než deseti lety provdána za údajného separatistu. Stejně tak je nedůvodné se domnívat, že by mohla SBU získat od stěžovatelky a) jakékoli informace z Luhanské oblasti, kde v té době už ani nežila.

[13] Stěžovatelky ve dvou replikách, které Nejvyšší správní soud obdržel obě v týž den, namítají, že předložily vlastní věrohodnou výpověď a není jejich povinností spekulovat nad motivy zájmu SBU o stěžovatelku a). Rozhodující je, že jí příslušníci SBU připisovali vlastnosti členky separatistické skupiny s ohledem na její bývalé manželství a bývalé bydliště v Luhansku. Dále stěžovatelky v podstatě opakují svou kasační argumentaci k nemožnosti vnitřního přesídlení, kterou doplňují o některé zprávy popisující situaci vnitřně přesídlených osob na Ukrajině.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[14] Jelikož jde o věc mezinárodní ochrany, zabývá se Nejvyšší správní soud v souladu s § 104a s. ř. s. otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, odmítne ji jako nepřijatelnou. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany (azylu) Nejvyšší správní soud pro stručnost odkazuje na usnesení z 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS.

[15] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[16] Nejvyšší správní soud předesílá, že stěžovatelky sice uvedly, v čem spatřují přijatelnost kasační stížnosti, ale tyto úvahy vedly v čistě abstraktní rovině s obecnými odkazy na následně rozvinutou meritorní argumentaci (srov. body [7]–[11] výše), která je v podstatné míře reformulací žalobních důvodů. Žádná část této argumentace podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu nezakládá přijatelnost kasační stížnosti. Nejedná se o otázky, které by dosud nebyly v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny nebo byly řešeny rozdílně či vyžadovaly učinit judikaturní odklon. Rovněž tak se nejedná o případ zásadního pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelek. Naopak krajský soud posoudil případ stěžovatelek v souladu s konstantní judikaturou, od které neshledal Nejvyšší správní soud důvodu se odchýlit. K tomu lze dodat, že přijatelnost kasační stížnosti nelze spatřovat v tom, že rozhodnutí o ní může mít vliv na případy jiných žadatelů o mezinárodní ochranu v obdobné situaci, pokud zároveň není naplněna některá z podmínek vymezených v citovaném usnesení čj. 1 Azs 13/2016 - 39 (srov. usnesení NSS ze 4. 2. 2021, čj. 6 Azs 168/2020 - 50, bod 13).

[17] K (nekonkrétně) namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku odkazuje Nejvyšší správní soud např. na rozsudky ze 4. 12. 2003, čj.

2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS, nebo z 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS. Rozsudek krajského soudu je řádně odůvodněný a srozumitelný, je opřen o relevantní důvody a je z něj zřejmé, proč krajský soud považoval všechny žalobní námitky za nedůvodné.

[18] Možnost vnitřního přesídlení jako jedna z forem vnitrostátní ochrany je dostatečně judikovanou otázkou (srov. např. rozsudek NSS z 31. 1. 2020, čj. 5 Azs 105/2018 - 46, č. 4029/2020 Sb. NSS, zejm. body 56–59, usnesení NSS z 24. 5. 2017, čj. 2 Azs 59/2017 - 27, body 8–11, rozsudek NSS z 28. 7. 2009, čj. 5 Azs 40/2009 - 74, nebo rozsudek NSS z 24. 1. 2008, čj. 4 Azs 99/2007 - 93, č. 1551/2008 Sb. NSS). Podle aktuální judikatury je na Ukrajině dostatečně zajištěna pomoc vnitřně přesídleným osobám (srov. usnesení NSS z 22. 7. 2021, čj. 10 Azs 417/2020 - 55, bod 8, ze 7. 1. 2021, čj. 5 Azs 196/2020 - 56, body 15 a 16, z 29. 7. 2020, čj. 10 Azs 96/2020 - 80, bod 16, nebo z 25. 6. 2020, čj. 9 Azs 64/2020 - 43, bod 16). Tato judikatura zároveň odpovídá i na argumentaci stěžovatelek týkající se dostupnosti vnitřní ochrany. Lze dodat, že pouze subjektivní nedůvěra ke státním orgánům neodůvodňuje rezignaci na využití ochrany státu (srov. např. usnesení z 19. 2. 2020, čj. 6 Azs 262/2019 - 35, bod 7). K nutnosti využít prostředky vnitrostátní ochrany se Nejvyšší správní soud již ve skutkově podobných případech vyjadřoval (srov. např. usnesení z 2. 7. 2020, čj. 4 Azs 40/2020 - 42, body 17 a 18, nebo z 10. 7. 2018, čj. 6 Azs 50/2018 - 31, bod 12). K otázce postavení a údajné komunitní perzekuce ruskojazyčného obyvatelstva pocházejícího z východu Ukrajiny se Nejvyšší správní soud vyslovil např. v usnesení z 8. 3. 2018, čj. 9 Azs 383/2017 - 23, bod 26, nebo ze 7. 2. 2018, čj. 6 Azs 378/2017 - 25, bod 10.

[19] Odkaz stěžovatelek na rozsudek NSS z 16. 10. 2020, čj. 5 Azs 73/2019-61, č. 4121/2021 Sb. NSS, a v něm citovanou zprávu UNHCR o fungování systému vnitřního přesídlení na Ukrajině není přiléhavý, a to z obdobného důvodu, který již Nejvyšší správní soud vysvětlil v usneseních z 22. 7. 2021, čj. 10 Azs 417/2020 - 55, bod 7, nebo z 2. 7. 2019, čj. 5 Azs 27/2019 - 40, bod 16. V dané věci totiž soud s odkazem na zprávu UNHCR vytkl žalovanému a Městskému soudu v Praze závěr, podle kterého mohly stěžovatelky využít vnitrostátní ochrany. K tomuto závěru ale orgány dospěly na základě zpráv z roku 2015, které naopak hovořily o (prvotních) problémech tohoto systému, a především za situace, kdy stěžovatelky snesly svědectví o závažných a opakovaných obtížích, které při pokusu o přesídlení na západní Ukrajinu zažily. Z rozhodnutí žalovaného i z rozsudku krajského soudu je zřejmé, že od tohoto případu se projednávaná věc podstatně odlišuje [stěžovatelka a) se svojí dcerou našla v minulosti nezbytné zázemí, jakož i pracovní uplatnění v Charkově, kde žijí rodiče stěžovatelky a); problém se zápisem dcery do školy v Charkově se podařilo vyřešit prostřednictvím ministerstva školství; k vyřešení problému s neoprávněným ukončením nájmu stěžovatelka a) nevyužila vnitrostátní prostředky ochrany; tvrzené ústrky ze strany příslušníků SBU, vůči nimž se stěžovatelka a) nijak nebránila, nejsou překážkou pro vnitřní přesídlení]. Nelze proto mít za to, že by pokus stěžovatelek o vnitřní přesídlení selhal nebo že po nich vnitřní přesídlení není možné spravedlivě požadovat, jak tomu bylo např. v situaci žadatelů o mezinárodní ochranu posuzované v citovaném rozsudku čj. 5 Azs 73/2019 - 61.

[20] Přijatelnost kasační stížnosti nemůže založit ani námitka týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu ohledně možností vnitřního přesídlení. Otázkou zjišťování skutkového stavu v řízeních o udělení mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře také opakovaně zabýval (srov. např. rozsudky z 20. 11. 2003, čj. 2 Azs

27/2003-59, č. 181/2004 Sb. NSS, ze 17. 6. 2004, čj. 3 Azs 23/2004-63, z 21. 12. 2005, čj. 6 Azs 235/2004-57, ze 13. 8. 2008, čj. 2 Azs 45/2008-67, č. 1713/2008 Sb. NSS, nebo z 27. 1. 2009, čj. 2 Azs 91/2008 - 66). Žadatel o udělení mezinárodní ochrany je primárním zdrojem informací podstatných pro její udělení (srov. např. rozsudek NSS z 18. 12. 2003, čj. 5 Azs 22/2003 - 41). Tvrzené nedostatky ve zjištění a posouzení individuálního skutkového stavu věci kromě toho samy o sobě nemohou být vadou, která by byla způsobilá být důvodem přijatelnosti kasační stížnosti (srov. usnesení NSS z 15. 10. 2020, čj. 2 Azs 123/2020 - 37, bod 18, nebo z 24. 4. 2019, čj. 2 Azs 301/2018 - 37, bod 12). Nejvyšší správní soud neshledal, že by v otázce zjišťování a hodnocení skutkového stavu došlo k zásadnímu pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelek. K tomu lze dodat, že stěžovatelky měly ve správním řízení možnost seznámit se s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění, čehož však nevyužily.

[21] Judikatura Nejvyššího správního soudu se opakovaně zabývala také podmínkami, které je třeba kumulativně splnit pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 nebo § 14a zákona o azylu (srov. např. rozsudky z 28. 11. 2008, čj. 5 Azs 46/2008 - 71, nebo z 31. 10. 2008, čj. 5 Azs 50/2008 - 62). Okolnost, že žadatele je možné podřadit pod pojem „zranitelná osoba“ ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, však mezi tyto podmínky nespadá (srov. usnesení NSS z 27. 5. 2020, čj. 1 Azs 167/2019 - 56, bod 13). K posouzení obav z pronásledování na základě předchozího ojedinělého zadržení příslušníky SBU lze odkázat na usnesení NSS z 12. 12. 2019, čj. 9 Azs 294/2019 - 32, bod 20.

[22] Pokud jde o otázku věrohodnosti stěžovatelky a) a opožděnosti podání žádosti o mezinárodní ochranu, krajský soud s poukazem na skutková zjištění žalovaného rozumně a srozumitelně vysvětlil, proč nepovažuje dané žalobní námitky za důvodné.

[23] Závěrem Nejvyšší správní soud připomíná, že mezinárodní ochrana je výjimečným právním institutem, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmikoli negativními jevy v zemi jeho původu. Poskytnutí azylu, resp. doplňkové ochrany, které se v soudním řízení stěžovatelky domáhají, je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území ČR. Nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců, které jsou upraveny např. v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (srov. např. usnesení NSS ze 4. 2. 2021, čj. 6 Azs 168/2020 - 50, bod 18).

IV. Závěr a náklady řízení

[24] S ohledem na vše výše uvedené lze uzavřít, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura poskytuje dostatečnou odpověď na námitky obsažené v kasační stížnosti. Krajský soud se v napadeném rozsudku od této judikatury neodchýlil a nedopustil se ani pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelek. Nejvyšší správní soud konstatuje, že podaná kasační stížnost svým významem nepřesahuje podstatně vlastní zájmy stěžovatelek, a proto ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

[25] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. bod 53 usnesení rozšířeného senátu NSS z 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, a bod 18

usnesení NSS z 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS). Stěžovatelky nebyly v řízení o kasační stížnosti úspěšné, a proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti svědčilo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

[26] Stěžovatelkám byla v řízení před Nejvyšším správním soudem usnesením z 11. 11. 2020, čj. 8 Azs 211/2020 - 30, ustanovena zástupkyní Mgr. Bc. Iva Jónová, advokátka. Podle § 35 odst. 10 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Odměna zástupkyně spočívá ve dvou úkonech právní služby (sepsání doplnění kasační stížnosti a repliky k vyjádření žalovaného) v částce 3 100 Kč za každý úkon podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále „advokátní tarif"). S ohledem na skutečnost, že ustanovená zástupkyně společně zastupovala dvě stěžovatelky, náleží jí za každou z těchto osob odměna snížená o 20 %, tj. 2480 Kč, podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu. Úkon spočívající v převzetí věci nemohl být ustanovené zástupkyni přiznán, neboť ten je spojen s doložením první porady s klientem, případně s nahlédnutím do spisu [§ 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu; srov. setrvalou judikaturu správních soudů, např. usnesení Vrchního soudu v Praze ze 7. 6. 2002, čj. 6 A 722/2000 - 35, usnesení NSS ze 4. 12. 2007, čj. 9 Azs 145/2007-53, a z 23. 7. 2008, čj. 2 Azs 50/2008-64, nebo rozsudky NSS z 25. 5. 2017, čj. 8 Azs 124/2015-37, bod 24, a z 18. 6. 2020, čj. 7 Azs 101/2020-42, bod 24]. Ustanovená zástupkyně úkon spočívající v převzetí věci vyčíslila, ale první poradu s klientem ani na výzvu Nejvyššího správního soudu nedoložila. Nad rámec nezbytného odůvodnění lze dodat, že ustanovená zástupkyně v počáteční fázi řízení o kasační stížnosti se stěžovatelkami navzdory jejich opakovaným pokusům nekomunikovala, přičemž doklad o těchto neúspěšných pokusech je součástí soudního spisu, a je otázkou nakolik to bylo v souladu s povinnostmi advokáta. Ustanovené zástupkyni dále náleží u každé ze stěžovatelek dvě paušální náhrady hotových výdajů ve výši 300 Kč [§ 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 4 advokátního tarifu]. Za zastupování v řízení o kasační stížnosti ustanovené zástupkyni tedy celkem náleží 11 120 Kč. Tato částka je dále zvýšena o 21% daň z přidané hodnoty ve výši 2 335,20 Kč, jelikož ustanovená zástupkyně doložila, že je plátcem této daně (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Částka 13 455,20 Kč bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 17. prosince 2021

Petr Mikeš
předseda senátu